

Arrest

nr. 161 423 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.A.A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd in 1992 geboren in het dorp Mata, district Hese Awal Khenj, provincie Panjsher. Zes maanden na uw geboorte moest uw gezin uw provincie ontvluchten. Jullie vestigden zich in het dorp Sahfi Ha, regio Jar-e-Khusk, district Baghlan Markazi, provincie Baghlan. Daar woonde u met uw ouders en uw zes jongere broers en zussen. In Baghlan startte uw vader een handel in koeien en schapen, begon hij een kruidenierszaak en verkocht hij alcohol aan enkele klanten die hij volledig vertrouwde. Onder deze klanten bevonden zich ook taliban.

Op een dag kwam Am. - een talib en één van de klanten die op de lijst stond van personen aan wie alcohol mocht verkocht worden - naar de winkel om wijn te kopen. Uw vader had u hiervoor getoond waar de alcohol stond en aan wie u dit mocht verkopen. U verkocht hem de alcohol waarna u de winkel sloot en naar de moskee ging. Ongeveer twee uur later kwam A.M. naar de moskee. Hij vertelde u dat Am. dronken was geworden en (hierdoor) zijn nicht had aangerand. Am. had ook bekend dat de alcohol van jullie winkel kwam. Daarom werden jullie gezocht door de familie van het meisje. Zij waren ook betrokken bij de taliban. A.M. was dit te weten gekomen en verwittigde daarop uw vader die hem vroeg zijn zoon - u dus - naar uw oom in Kabul te brengen. Diezelfde nacht probeerde uw vader met de rest van het gezin uit jullie dorp te vertrekken, maar hij werd tegengehouden door de taliban. Uw vader kon ontsnappen, maar zijn auto werd door de taliban in brand gestoken. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van uw familie. U bleef een week in Kabul waarna u Afghanistan verliet. Na een reis van twee weken kwam u op 7 augustus 2010 aan in België en een dag later diende u uw eerste asielaanvraag in.

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 19 februari 2013 afgewezen omdat er aan uw asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht en omdat het intern vluchtalternatief op u van toepassing was. In haar arrest van 8 juli 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Op 20 mei 2015 verklaarde u zich een tweede maal vluchteling. In uw tweede asielaanvraag herhaalt u uw vrees voor de taliban. Ook vertelt u dat u zeer recent vernam dat uw familie momenteel in Turkije verblijft. Voorts legt u andere verklaringen af over de reden voor de verhuis van uw gezin van Panjshir naar Baghlan. U vertelt nu dat uw vader als lid van de partij Khalq geïdoleerd werd door leden van Parcham. U wijst op de rivaliteit tussen uw vader en uw oom, een Parcham lid, alsook op de verpauperde toestand van uw oom om te beargumenteren dat Kabul geen redelijk vestigingsalternatief voor u is. Tenslotte werpt u op dat u omwille van de lage werkgelegenheidsgraad in Afghanistan verplicht zult worden een gewapende organisatie te vervoegen. U legt geen stukken neer ter staving van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst moet er benadrukt worden dat u uw huidige asielaanvraag opnieuw steunt op de asielmotieven die u in uw eerste asielverzoek uiteenzette (CGVS 12/8/2015 p.2). Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beoordeling werd door de RvV bevestigd. Dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag uw initieel vluchtverhaal herhaalt, kan de geloofwaardigheid ervan op geen enkele wijze herstellen. Evenzo haalt de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielaanvraag uw beweringen dat uw familie omwille van dezelfde problemen Afghanistan ontvluchtte en zich momenteel in Turkije bevindt geheel onderuit (CGVS 12/8/2015 p.2,3).

Als nieuw element in uw huidige asielaanvraag kent u uw vader een politiek verleden toe en wijt u jullie verhuis naar Baghlan aan een vrees voor vervolging om politieke redenen. Zo vertelt u nu dat uw vader tot de partij Khalq behoorde terwijl uw oom bij de partij Parcham zat (CGVS 12/8/2015 p.4). Omdat de leden van de partij van uw vader door de Parchami's vervolgd werden, verhuisde uw gezin van Panjshir naar Baghlan, zo verklaart u (CGVS 12/8/2015 p.4). Het valt evenwel op dat u doorheen uw eerste asielaanvraag nergens gewag maakte van het politieke engagement van uw vader en uw oom en dat u een heel andere reden voor jullie verhuis naar Baghlan opgaf: toen verklaarde u dat uw vader met iemand vocht over irrigatiewater; uw vader sloeg hem met een schop op het hoofd en omwille van dit probleem verhuisden jullie naar Baghlan, zo klonk het (CGVS 16/1/2013 p.4). Voor uw geheel tegenstrijdige uitspraken kan u geen verklaring aandragen. U houdt slechts vast aan uw laatste versie en verklaart dat een vriend van uw vader door derden met een schop geslagen werd en dat uw vader niet persoonlijk bij een conflict betrokken was (CGVS 12/8/2015 p.4). De vaststelling dat u nu met geheel tegenstrijdige verklaringen afkomt, haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit. Voorts blijkt uw kennis over de partijen Parcham en Khalq en de betrokkenheid van uw vader en oom bij deze partijen geheel onbestaande. Over de partijen zelf kan u enkel zeggen dat Parcham moedjaheddin waren en dat de Khalq voor de Russen werkten. Verder reikt uw kennis over deze partijen niet (CGVS 12/8/2015 p.4). Deze uiterst povere kennis is dan nog eens foutief: zo is Parcham helemaal geen moedjaheddinpartij, maar zijn Parcham en Khalq twee fracties van de PDPA, de vroegere communistische partij. Hoewel u verklaart dat uw vader voor jullie verhuis voor de Khalq werkte, heeft u bovendien geen idee van de inhoud van zijn werk voor deze partij (CGVS 12/8/2015 p.4). Ook naar de functie van uw oom bij Parcham heeft u het raden (CGVS 12/8/2015 p.4). Uw uiterst gebrekkige kennis en uw tegenstrijdige verklaringen doen de geloofwaardigheid van uw nieuwe beweringen in hoge mate sneuvelen.

Tot slot merkt u ook op dat u bij terugkeer naar Afghanistan geen andere keuze heeft dan u aan te sluiten bij de Taliban, Al Qaida of Daesh omdat er in Afghanistan geen ander werk voorhanden is (CGVS 12/8/2015 p.6). U laat echter volledig na om uw bewering te staven. Evenmin beschikt het CGVS over informatie die bevestigt dat er in Afghanistan enkel gewapende groepen voor werkgelegenheid zorgen. Uw verklaring blijkt dan ook niet meer dan een blote bewering te zijn.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u in uw huidige asielaanvraag geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat er voor u bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, of dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

In de beslissing van de Commissaris-generaal van 19 februari 2013 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c in het district Baghlan Markazi kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. In haar arrest van 8 juli 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat u over een redelijk vestigingsalternatief in de Afghaanse hoofdstad beschikt. Er werd immers vastgesteld dat u een alleenstaande volwassen man bent die reeds als volwassene Afghanistan verliet. Daarnaast blijkt u over een goede talenkennis te beschikken. Naast het Pashtou kan u immers ook het Dari (de tweede landstaal) lezen en schrijven (CGVS 16/1/2013 p.6). Ook werd er opgemerkt dat u in Kabul over een familienetwerk beschikt. In uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers dat u een week bij uw oom in Kabul logeerde tot uw reis naar Europa geregeld was. De verklaarde onenigheid tussen uw vader en uw oom werd weinig plausibel gevonden daar uw vader onmiddellijk op uw oom beroep deed toen uw leven in gevaar was (CGVS 16/1/2013 p.3-4,13). In uw huidige asielaanvraag voegt u eraan toe dat de onenigheid tussen uw vader en uw oom te

wijten was aan hun politieke verschillen (CGVS 12/8/2015 p.4). Aangezien er niet het minste geloof kan worden gehecht aan het politieke engagement van uw vader en uw oom bij de partijen Khalq en Parcham vervalt ook het geloof in de verklaarde onenigheid tussen beide broers. Daarbij dient er eveneens opgemerkt te worden dat u in uw ijver de voorgehouden onmogelijkheid van uw oom om u op te vangen bij terugkeer naar Afghanistan te benadrukken meerdere tegenstrijdigheden laat optekenen. Zo beweert u nu dat uw oom in Kabul volledig aan lager wal geraakt was: hij was drugsverslaafde, had geen eigen huis en kon destijds niet voor u zorgen. U was dan ook genoodzaakt om bij de smokkelaar te verblijven gedurende uw verblijf in Kabul, zo zegt u (CGVS 12/8/2015 p.3). Deze verklaringen staan volledig haaks op de verklaringen van uw eerste asielaanvraag. Toen verklaarde u wel degelijk dat u een week in het huis van uw oom verbleef. Uw oom regelde uw reis naar Europa, zo stelde u, en waar u nu zegt dat u de 12.000 dollar voor uw reis geheel uit eigen zak betaalde, zei u tijdens uw eerste asielerzoek dat u 10.000 dollar betaalde en dat u oom een u onbekend bedrag bijlegde (CGVS 12/8/2015 p.4,5; CGVS 16/1/2013 p.4,13). De flagrante tegenstrijdigheden wijzen erop dat u door het afleggen van valse verklaringen over de bereidwilligheid en de financiële draagkracht van uw oom om u op te vangen uw werkelijke familiaal netwerk in Kabul tracht te verhullen. Deze bevinding wordt bevestigd door uw weigerachtigheid om inzage te geven in uw contacten met uw familie in Afghanistan en, zoals hierboven aangehaald, in hun verblijfplaatsen. Zo beweert u dat u geen contact kan nemen met uw familieleden omdat u niet over hun telefoonnummers beschikt. U heeft Afghanistan immers verlaten zonder een telefoonnummer op zak, zo beweert u (CGVS 12/8/2015 p.3). In uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter nog dat u wel degelijk een contactnummer meenam uit Afghanistan (CGVS 16/1/2013 p.3,4). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak ontkent u ze eenvoudigweg (CGVS 12/8/2015 p.3). Aangezien u tijdens uw eerste gehoor uitgebreid gewezen werd op de Tracing Dienst van het Rode Kruis om in contact te komen met uw familieleden werd u gevraagd of u van deze dienst gebruikt maakte (CGVS 16/1/2013 p.5). U antwoordde ontkennend en als reden gaf u op dat niemand u het kantoor van het Rode Kruis wilde tonen (CGVS 12/8/2015 p.3). Dit is allerm minst ernstig. Uw tegenstrijdige verklaringen en desinteresse wijzen er andermaal op dat u over een familienetwerk beschikt dat u niet wil blootgeven. Voorts moet er ook op gewezen worden dat u in Afghanistan op zeer succesvolle wijze een winkel uitbaatte. U maakte met de verkoop van levensmiddelen immers een zeer aanzienlijke winst van 1200 tot 1600 dollar per maand (CGVS 12/8/2015 p.5). Deze werkervaring en uw zakeninstinct gaan u zeker van pas komen bij een hervestiging in Kabul. Bovendien toonde u ook aanzienlijk zin voor initiatief en aanpassingsvermogen door uw komst naar en verblijf in België, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Al deze eigenschappen gaan uw vestiging in uw hoofdstad aanzienlijk vergemakkelijken. Tot slot moet er op gewezen worden dat als u gevraagd wordt naar de problemen die u voorziet voor uw vestiging in de stad Kabul u louter naar de veiligheidssituatie verwijst. Er moet dan ook besloten worden dat u in uw huidige asielaanvraag geen elementen opwerpt die de redelijkheid van uw vestigingsmogelijkheden in Kabul in vraag stellen.

U wilt de onveilige situatie in de Afgaanse hoofdstad aantonen door te verwijzen naar een aanslag op voertuigen van de buitenlandse troepenmacht bij de luchthaven en naar de aanslag op het parlement. De aangehaalde incidenten schrijven zich evenwel in in bovenstaande analyse dat het overgrote deel van de aanslagen in Kabul zich richt tegen de Afgaanse overheid of buitenlandse aanwezigheid.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet juncto het redelijkheidsbeginsel

en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de procedureguides van UNHCR en stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen. Hij stelt analfabeet te zijn en vraagt om het voordeel van de twijfel. Wat ook de reden van de verhuis naar een andere provincie is, volgens hem is het duidelijk dat hij heel zijn leven in Baghlan woonde. *“Men laat in Afghanistan niet zomaar alles achter en verhuist niet zomaar naar een andere provincie.”* Verder voert hij aan dat hij bij een eventuele terugkeer snel herkend zal worden als nieuwkomer door de lokale bewoners en de taliban en meent hij dat, gezien zijn verblijf in Europa en zijn leeftijd, de kans reëel is dat hij bij terugkeer zal worden gedood of uitgenodigd om mee te vechten met de taliban. Hij meent tot een bepaalde sociale groep te behoren. Eveneens meent hij dat verweerder naliet zijn vrees te toetsen *“met de nieuwe guidelines van het UNHCR over ‘men and boys of fighting age’.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte van hem verwacht gedetailleerde informatie te kunnen verschaffen over politieke partijen die 25 jaar geleden aan de macht waren, terwijl hij toen helemaal niet geboren was. Tevens verwijst verzoeker naar een rapport, waaruit hij afleidt dat 57% van de jonge mensen talib worden omwille van werk en geld. Dit rapport is van vier jaar geleden wanneer de werkloosheidsgraad nog niet zo hoog was als heden. De terugtrekking van de buitenlandse troepen zorgde volgens hem voor een daling van de werkgelegenheid.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot het in de bestreden beslissing voorgestelde intern vestigingsalternatief in zijn hoofde in Kabul, wijst verzoeker op rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin wordt gesteld dat bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden/noodsituatie. Deze Nederlandse rechter hield rekening met de voedselcrisis en de algehele acute ondervoeding. Verzoeker verwijst naar twee rapporten. Hij meent dat Kabul niet zo veilig is als verweerder laat uitschijnen en zal in de loop van de procedure nieuwe rapporten voorleggen.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Gezien de aangehaalde profiele van verzoeker heeft verweerder nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond. Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en ook door zijn deelneming in de actie van afghanen in kerk te Brussel. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 22 december 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 19 november 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn arrest nummer 106 418 van 8 juli 2013, dat kracht van gewijsde heeft, dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Gelet op de devolutieve werking van het beroep dat verzoeker instelde in het kader van deze eerste asielaanvraag, kan verweerder in de bestreden beslissing niet zonder het gezag van gewijsde van voormeld arrest te schenden, verwijzen naar zijn eigen beslissing inzake verzoekers eerste asielaanvraag, aangezien dit arrest in de plaats is gekomen van deze beslissing.

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze in de bestreden beslissing volgens hem geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd of zijn psychologische stoornissen. Verzoeker laat overigens geheel na door middel van een medisch of psychologisch attest te staven dat en welke psychologische stoornissen hij dan wel zou hebben, laat staan welke invloed deze zouden hebben op zijn relaas en de bestreden beslissing. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots stelt dat hij analfabeet is, is niet in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen dat hij Dari en Pashtou kan lezen en schrijven (gehoorverslag CGVS 16 januari 2013, p. 6). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift tracht zich een ander, meer kwetsbaar profiel aan te meten, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem aangevoerde asielrelaas.

Waar verzoeker de reden voor de verhuis van zijn familie naar de provincie Baghlan tracht te minimaliseren, komt hij niet verder dan het opwerpen van de blote en nietszeggende bewering dat men in Afghanistan niet zomaar alles achterlaat en verhuist naar een andere provincie. Dergelijk niet-gestaafde bewering is geenszins van aard de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij, gelet op zijn verblijf in Europa en zijn leeftijd en onder verwijzing naar richtlijnen in de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 over “*Men and Boys of Fighting Age*”, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ofwel zal worden gedood, ofwel zal worden uitgenodigd om mee te vechten met de taliban, komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Verzoeker laat immers na hieromtrent ook maar enig concreet element aan te halen. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, is immers onvoldoende daar hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen.

Waar verzoeker aanvoert dat niet van hem kan worden verwacht dat hij gedetailleerde informatie geeft over politieke partijen die in Afghanistan aan de macht waren op een moment dat hij nog niet geboren was, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor hieromtrent zelf verklaringen heeft afgelegd, die echter foutief bleken te zijn, gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’). Daarenboven kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat wanneer hij in België internationale bescherming vraagt omwille van de politieke activiteiten van zijn vader en zijn oom, hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze activiteiten, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verwijst naar een “rapport”, waaruit hij afleidt dat 57% van de jonge mensen talib worden omwille van werk en geld, dient erop gewezen dat het hier een enquête betreft, waarmee geenszins kan worden aangetoond dat enkel gewapende groeperingen in Afghanistan werkgelegenheid verschaffen, temeer daar deze enquête volgens verzoeker dateert van vier jaar geleden.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er geenszins in de volgende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen: “*Als nieuw element in uw huidige asielaanvraag kent u uw vader een politiek verleden toe en wijt u jullie verhuis naar Baghlan aan een vrees voor vervolging om politieke redenen. Zo vertelt u nu dat uw vader tot de partij Khalq behoorde terwijl uw oom bij de partij Parcham zat (CGVS 12/8/2015 p.4). Omdat de leden van de partij van uw vader door de Parchami's vervolgd werden, verhuisde uw gezin van Panjshir naar Baghlan, zo verklaart u (CGVS 12/8/2015 p.4). Het valt evenwel op dat u doorheen uw eerste asielaanvraag nergens gewag maakte van het politieke engagement van uw vader en uw oom en dat u een heel andere reden voor jullie verhuis naar Baghlan opgaf: toen verklaarde u dat uw vader met iemand vocht over irrigatiewater; uw vader sloeg hem met een schop op het hoofd en omwille van dit probleem verhuisden jullie naar Baghlan, zo klonk het (CGVS 16/1/2013 p.4). Voor uw geheel tegenstrijdige uitspraken kan u geen verklaring aandragen. U houdt slechts vast aan uw laatste versie en verklaart dat een vriend van uw vader door derden met een schop geslagen werd en dat uw vader niet persoonlijk bij een conflict betrokken was (CGVS 12/8/2015 p.4). De vaststelling dat u nu met geheel tegenstrijdige verklaringen afkomt, haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit. Voorts blijkt uw kennis over de partijen Parcham en Khalq en de betrokkenheid van uw vader en oom bij deze partijen geheel onbestaande. Over de partijen zelf kan u enkel zeggen dat Parcham moedjheddin waren en dat de Khalq voor de Russen werkten. Verder reikt uw kennis over deze partijen niet (CGVS 12/8/2015 p.4). Deze uiterst povere kennis is dan nog eens foutief: zo is Parcham helemaal geen moedjaheddinpartij, maar zijn Parcham en Khalq twee fracties van de PDPA, de vroegere communistische partij. Hoewel u verklaart dat uw vader voor jullie verhuis voor de Khalq werkte, heeft u bovendien geen idee van de inhoud van zijn werk voor deze partij (CGVS 12/8/2015 p.4). Ook naar de functie van uw oom bij Parcham heeft u het raden (CGVS 12/8/2015 p.4). Uw uiterst gebrekkige kennis en uw tegenstrijdige verklaringen doen de geloofwaardigheid van uw nieuwe beweringen in hoge mate sneuvelen.*

Tot slot merkt u ook op dat u bij terugkeer naar Afghanistan geen andere keuze heeft dan u aan te sluiten bij de taliban, Al Qaida of Daesh omdat er in Afghanistan geen ander werk voorhanden is (CGVS 12/8/2015 p.6). U laat echter volledig na om uw bewering te staven. Evenmin beschikt het CGVS over informatie die bevestigt dat er in Afghanistan enkel gewapende groepen voor werkgelegenheid zorgen. Uw verklaring blijkt dan ook niet meer dan een blote bewering te zijn.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker volhardt in zijn relaas zoals hij dit uiteenzette in het kader van zijn eerste asielaanvraag, dient erop gewezen dat het louter volharden in iets dat bij 's Raad arrest nummer 106 418 van 8 juli 2013 reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, geenszins de geloofwaardigheid ervan kan herstellen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus

2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar een uitspraak van één Nederlandse rechter en rapporten over de voedselsituatie in Afghanistan zijn hiertoe niet voldoende.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

In de beslissing van de Commissaris-generaal van 19 februari 2013 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c in het district Baghlan Markazi kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. In haar arrest van 8 juli 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat u over een redelijk vestigingsalternatief in de Afghaanse hoofdstad beschikt. Er werd immers vastgesteld dat u een alleenstaande volwassen man bent die reeds als volwassene Afghanistan verliet. Daarnaast blijkt u over een goede talenkennis te beschikken. Naast het Pashtou kan u immers ook het Dari (de tweede landstaal) lezen en schrijven (CGVS 16/1/2013 p.6). Ook werd er opgemerkt dat u in Kabul over een familienetwerk beschikt. In uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers dat u een week bij uw oom in Kabul logeerde tot uw reis naar Europa geregeld was. De verklaarde onenigheid tussen uw vader en uw oom werd weinig plausibel gevonden daar uw vader onmiddellijk op uw oom beroep deed toen uw leven in gevaar was (CGVS 16/1/2013 p.3-4,13). In uw huidige asielaanvraag voegt u eraan toe dat de onenigheid tussen uw vader en uw oom te wijten was aan hun politieke verschillen (CGVS 12/8/2015 p.4). Aangezien er niet het minste geloof kan worden gehecht aan het politieke engagement van uw vader en uw oom bij de partijen Khalq en Parcham vervalt ook het geloof in de verklaarde onenigheid tussen beide broers. Daarbij dient er eveneens opgemerkt te worden dat u in uw ijver de voorgehouden onmogelijkheid van uw oom om u op

te vangen bij terugkeer naar Afghanistan te benadrukken meerdere tegenstrijdigheden laat optekenen. Zo beweert u nu dat uw oom in Kabul volledig aan lager wal geraakt was: hij was drugsverslaafde, had geen eigen huis en kon destijds niet voor u zorgen. U was dan ook genoodzaakt om bij de smokkelaar te verblijven gedurende uw verblijf in Kabul, zo zegt u (CGVS 12/8/2015 p.3). Deze verklaringen staan volledig haaks op de verklaringen van uw eerste asielaanvraag. Toen verklaarde u wel degelijk dat u een week in het huis van uw oom verbleef. Uw oom regelde uw reis naar Europa, zo stelde u, en waar u nu zegt dat u de 12.000 dollar voor uw reis geheel uit eigen zak betaalde, zei u tijdens uw eerste asielverzoek dat u 10.000 dollar betaalde en dat u oom een u onbekend bedrag bijlegde (CGVS 12/8/2015 p.4,5; CGVS 16/1/2013 p.4,13). De flagrante tegenstrijdigheden wijzen erop dat u door het afleggen van valse verklaringen over de bereidwilligheid en de financiële draagkracht van uw oom om u op te vangen uw werkelijke familiaal netwerk in Kabul tracht te verhullen. Deze bevinding wordt bevestigd door uw weigerachtigheid om inzage te geven in uw contacten met uw familie in Afghanistan en, zoals hierboven aangehaald, in hun verblijfplaatsen. Zo beweert u dat u geen contact kan nemen met uw familieleden omdat u niet over hun telefoonnummers beschikt. U heeft Afghanistan immers verlaten zonder een telefoonnummer op zak, zo beweert u (CGVS 12/8/2015 p.3). In uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter nog dat u wel degelijk een contactnummer meenam uit Afghanistan (CGVS 16/1/2013 p.3,4). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak ontkent u ze eenvoudigweg (CGVS 12/8/2015 p.3). Aangezien u tijdens uw eerste gehoor uitgebreid gewezen werd op de Tracing Dienst van het Rode Kruis om in contact te komen met uw familieleden werd u gevraagd of u van deze dienst gebruikt maakte (CGVS 16/1/2013 p.5). U antwoordde ontkennend en als reden gaf u op dat niemand u het kantoor van het Rode Kruis wilde tonen (CGVS 12/8/2015 p.3). Dit is allerm minst ernstig. Uw tegenstrijdige verklaringen en desinteresse wijzen er andermaal op dat u over een familienetwerk beschikt dat u niet wil blootgeven. Voorts moet er ook op gewezen worden dat u in Afghanistan op zeer succesvolle wijze een winkel uitbaatte. U maakte met de verkoop van levensmiddelen immers een zeer aanzienlijke winst van 1200 tot 1600 dollar per maand (CGVS 12/8/2015 p.5). Deze werkervaring en uw zakeninstinct gaan u zeker van pas komen bij een hervestiging in Kabul. Bovendien toonde u ook aanzienlijk zin voor initiatief en aanpassingsvermogen door uw komst naar en verblijf in België, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Al deze eigenschappen gaan uw vestiging in uw hoofdstad aanzienlijk vergemakkelijken. Tot slot moet er op gewezen worden dat als u gevraagd wordt naar de problemen die u voorziet voor uw vestiging in de stad Kabul u louter naar de veiligheidssituatie verwijst. Er moet dan ook besloten worden dat u in uw huidige asielaanvraag geen elementen opwerpt die de redelijkheid van uw vestigingsmogelijkheden in Kabul in vraag stellen.

U wilt de onveilige situatie in de Afghaanse hoofdstad aantonen door te verwijzen naar een aanslag op voertuigen van de buitenlandse troepenmacht bij de luchthaven en naar de aanslag op het parlement. De aangehaalde incidenten schrijven zich evenwel in in bovenstaande analyse dat het overgrote deel van de aanslagen in Kabul zich richt tegen de Afghaanse overheid of buitenlandse aanwezigheid.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER